

Finansinspektionens föreskrifter om försäkringsföretags val av räntesats för att beräkna försäkringstekniska avsättningar;

beslutade den 19 februari 2008.

Finansinspektionen föreskriver¹ följande med stöd av 49 § försäkringsrörelseförordningen (1982:790) och 4 § förordningen (1995:1600) om årsredovisning i kreditinstitut, värdepappersbolag och försäkringsföretag.

1 kap. Tillämpningsområde, definitioner och undantag

1 § Dessa föreskrifter gäller för försäkringsbolag och understödsföreningar när de ska välja räntesats för att beräkna försäkringstekniska avsättningar.

Ett försäkringsbolag och en understödsförening ska tillämpa föreskrifterna för att beräkna livförsäkringsavsättningar för liv- eller sjukförsäkring. Ett skadeförsäkringsbolag ska tillämpa föreskrifterna för att beräkna försäkringstekniska avsättningar för liv- eller sjukränta.

Ett försäkringsbolag ska inte tillämpa föreskrifterna för livförsäkring där försäkringstagaren bär den finansiella risken.

2 § Med *försäkringsföretag* avses i föreskrifterna försäkringsbolag och understödsföreningar.

3 § Ett försäkringsföretag som ska beräkna avsättningar för verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkring ska tillämpa den metod som anges i 2 kap.

Ett försäkringsföretag som ska beräkna avsättning för verksamhet som avser annan försäkring än tjänstepensionsförsäkring ska tillämpa högst den räntesats som följer av 3 kap.

4 § Finansinspektionen beslutar om undantag från dessa föreskrifter, om det finns särskilda skäl.

2 kap. Val av räntesats för tjänstepensionsförsäkring

1 § Ett försäkringsföretag ska välja den nominella räntan för verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring som utgörs av genomsnittet mellan de marknadsräntor som anges i tredje och fjärde styckena.

¹ Jfr europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (EGT L 345, 19.12.2002, s.1, Celex 32002L0083 och europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EGT L 235, 23.9.2003, s. 10, Celex 32003L0041).

Dessa marknadsräntor ska väljas med utgångspunkt från löptiden på de kassaflöden som ska värderas, eller genomsnittet av sådana kassaflöden och från den valuta som försäkringsåtagandena är betalbara i. De finansiella instrument som räntan baseras på ska vara föremål för regelbunden handel.

Den ena räntan som avses i första stycket är vid var tid gällande marknadsränta på statsskuldsväxlar eller statsobligationer, med tillägg av framtida kupongrätors värde, så kallad nollkupongsränta.

Den andra räntan som avses i första stycket är vid var tid gällande marknadsränta på avtal om byte av räntebetalningar, så kallad swapränta.

2 § För de löptider där det inte går att fastställa räntan som avses i 1 § tredje stycket, ska försäkringsföretaget i stället välja räntan med utgångspunkt från räntan enligt 1 § fjärde stycket med samma löptid. Från denna ränta ska avdrag göras enligt 3 §. Räntan ska väljas med beaktande av 1 § andra stycket.

3 § Avdrag enligt 2 § ska göras enligt följande. För var och en av de tre statsobligationer som har längst löptid kvar till förfall härleds den längsta nollkupongsräntan. Denna räntesats dras från swapräntan med samma löptid. Avdraget beräknas som halva genomsnittsvärdet av dessa differenser.

4 § För de löptider där det inte går att fastställa räntan som avses i 1 § eller 2 § ska försäkringsföretaget bestämma räntan som den ränta med längst löptid som kan beräknas enligt 1 § eller 2 och 3 §§.

5 § Ett försäkringsföretag får tillämpa 3 kap. för verksamhet avseende tjänstepensionsförsäkring, i stället för det som anges i 1–4 §§.

3 kap. Val av räntesats för annan försäkring än tjänstepensionsförsäkring

1 § Ett försäkringsföretag ska för försäkringsavtal som inte är avtal om tjänstepension bestämma den nominella räntan till högst den marknadsränta på likvida statsskuldsväxlar eller statsobligationer som gäller vid var tid. Till den räntan ska läggas värdet av framtida kupongrätors värde, så kallad nollkupongsränta.

Marknadsräntan ska väljas med utgångspunkt från löptiden på de kassaflöden som ska värderas, eller från genomsnittet av sådana kassaflöden och från den valuta som försäkringsåtagandena är betalbara i.

2 § Ett försäkringsföretag ska för försäkringsavtal som inte är avtal om tjänstepension bestämma den reala räntan till högst den reala ränta på likvida statsskuldsväxlar eller statsobligationer som gäller vid var tid. Till den räntan ska läggas värdet av framtida kupongrätors värde, så kallad nollkupongsränta.

Räntan ska väljas med utgångspunkt från löptiden på de kassaflöden som ska värderas, eller från genomsnittet av sådana kassaflöden och från den valuta som försäkringsåtagandena är betalbara i. Värdesäkringens karaktär ska beaktas när den reala räntefoten väljs.

3 § För de löptider där det inte går att fastställa räntan som avses i 1 eller 2 §§, ska försäkringsföretaget i stället välja den högsta räntan med utgångspunkt från den marknadsränta på avtal om byte av räntebetalningar som gäller vid var tid, så kallad swapränta. De finansiella instrument som räntan baseras på ska vara föremål

för regelbunden handel. Räntan ska väljas på det sätt som föreskrivs i 1 § andra stycket.

Från denna ränta ska avdrag göras enligt följande. För var och en av de tre statsobligationer som har längst löptid kvar till förfall härleds den längsta nollkupongsräntan. Denna räntesats dras från swapräntan med samma löptid. Avdraget beräknas som genomsnittsvärdet av dessa differenser.

4 § För de löptider där det inte går att fastställa räntan enligt 1, 2 eller 3 § ska försäkringsföretaget bestämma räntan som den ränta med längst löptid som kan beräknas enligt 1, 2 eller 3 §.

Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 april 2008, då Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2006:19) om val av räntesats för att beräkna livförsäkringsavsättningar och vissa andra försäkringstekniska avsättningar ska upphöra att gälla.

INGRID BONDE

Bertil Sjöo